

FN

Fedél Nélkül

B.Ú.É.K!
2020

Hajléktalanok lapja

2019. december 26. XXVII. évf. 664. szám

A LAPNAK MEGHATÁROZOTT
ÁRANINCS,
VISZONT A TERJESZTŐ
FIZET ÉRTE

Kizárólag számozott, fényképes
terjesztői igazolvánnyal terjeszthető.
A lapért adott összeg vadomány a
terjesztő részére.

szöveg: Pollák László
fotó: Sallai Jutka

ARANYOSI PÉTER

„Eljött az idő, hogy
már bohém lehessenek”

Terjesztői sorszám:

Kovács Béla munkája

2019. október, első díj

OKTÓBER VERSE MÁDÁM SÁLKÖZY

where Satan dwelleth
versciklus

*Ördögtrágya sátánsperma
csirio Mádám Sálközy
se drachmám se Nauszikám
Párizsom Marinás
Toszkánám rizottós
Jézus könnye sárgán csillog
Térerő Benő kanos és szomjas
Kirké az ólban
Odüsszeusz röhög
Homérosz böfög
Viszockij a bárd részeg
Satnya kis életem rémes
Feleségem kissé éltes*

Alus Dozentinnen

MŰVÉSZETBARÁTOK!

250. lapszámunkban művészeti pályázatot hirdettünk meg hajléktalan emberek számára, próza, vers és kép kategóriákban. Kategóriánként és havonta 3–3 alkotást díjaz zsűrünk (5, 3 és 2 ezer forinttal), azaz havonta kilenc ember munkáját tudjuk honorálni jelképes összeggel. Év végén a tizenkét hónap legjobbjait az erre a célra alakult zsűri újra értékeli, s mindhárom kategóriában kiadja az Év Alkotása díjat. A visszavonásig érvényes pályázati felhívásra az ország minden szegletében akadt csatlakozó, 415 személytől összesen 10 805 pályamunka érkezett lapzártánkig, azaz kezdeményezésünknek komoly sikere van. A nyertesek pénzdíjait az indulás óta Olvasóink készpénzadományaiából finanszírozzuk, ezért művészeti pályázatunk, alkotóink munkájának finanszírozásához

TÁMOGATÓKAT KERESÜNK.

Ha segíteni szeretne, vagy bármilyen ötlete, észrevétele volna, keressen bennünket!

Kepe Róbert
06 20 468 2617
kepe@fedelnelkul.hu

Művészeti Pályázat 2019. októberi eredmények

VERS

1. Alus Dozentinnen:
Mádám Sálközy
2. Németh Anikó Köd-
madár: Fagyi
3. Pethő N. Gábor: Baba

KÉP

1. Kovács Béla:
Cím nélkül
2. JUHI: Cím nélkül
3. Barta Pál Mátray:
Gyümölcsfa

PRÓZA

1. HO.CSI.: Szabad a
halál zsebébe pisilni?
2. Pethő N. Gábor:
Szepszis
3. Gellért Annamária:
A nagymama

MESE/KAMASZ- NOVELLA

1. díjat a zsűri a hónap-
ban nem ad ki
2. Pollák László:
Ki a jó koma?
3. Zilahy Tamás:
Kutyamese

Zilahy Tamás:

KUTYAMESE

Egyszer csak ragyogó napsütés ölelt körbe bennünket... Többen voltunk. Megszülettünk. A legnagyobbra közülünk azt mondták, ő a mamánk. Egy ideig nem értettem, hogy ez mit jelent. Később, amikor már kinyílt a szemem (ugyanis először még nem bírtam a fényességet, és így nem is nagyon láttam semmit), már rájöttem, miért hívják mamának. Reggeltől estig körülöttünk téblábolt. Ha kellett, tisztogatott bennünket, ha kellett, etetett, és óvón figyelte minden esetben lépésünket.

Aztán jött valaki, aki sokkal nagyobb volt, mint a mamánk. Eszembe is jutott, miért nem ő a mamánk. De sebj, mert nem volt olyan szép. Például sohasem tette le a mellső lábait a földre. Furcsa! Ja, és nem volt olyan szép farka, mint az anyu-nak. Aztán meg kicsi volt az orra, és a füle sem volt az igazi. De a mami kioktatott bennünket, hogy őt Gazdinak hívják.

Azt mondta egyszer a Gazdi, és rám mutatott, téged Szuszinak foglak hívni, a testvéredet pedig Bobinak. Nem örültem, mert nekem lánynév, a húgomnak fiúnév jutott. Hát, a Gazdi nem volt egy biológus! Teltek-múltak a hetek, szépen csepe-

redtünk – főleg a húgom. Amikor éhesek voltunk, mindig előreengedtem, mert már akkor is kiütközött belőlem az úri hajlam. Egy idő után már nem is kellett udvariaskodnom, egyszerűen erősebb lett nálam.

És akkor történt valami, ami a későbbi sorsomat meghatározta. Egy alkalommal, amikor a kertben játszottunk, két ember állt meg a kapuban. Az egyik olyan gazdiféle volt, csak kisebb, vékonyabb és valahogy szebb is, pedig nem volt nagy az orra, a füle sem volt tapsi, ráadásul ő sem használta a mellső lábait. A másiknak (nyilván a párja volt) kellemesen dörmögött a hangja.

Erről eszembe jutott, hogy én sem halottam még soha az apám hangját. Igaz, anyám sem, a megismerkedésük napja óta. Így aztán nem is tudom, honnan örököltem az úri véretem.

Megtetsztünk a két embernek. Kihívták a Gazdit, és kérték, engedje el velük valamelyikünket. De persze a nagydarab húgomra gondoltak.

Telt-múlt az idő, már el is felejtettem őket, amikor újra megjelentek. Még magamhoz se tértem, máris az ölükben ültem valami szörnyűséges, zakatoló masinán. Nem akarom letagadni, de akkor még nem tudtam, hogy vidéki fiú vagyok.

Megérkeztünk új birodalmunkba. Rögön megtetszett, főleg, hogy itt minden az enyém volt. Annyit ehettem-ihattam, amennyi belém fért, és sokat játszottak velem. Persze voltak rossz emlékek is. Egyszer Anya és Apa (mert most már így hívtam őket) elvitt egy idegen kétlábúhoz, aki összevissza szurkálta a popsimat. Hát még ilyet! De Anyuék azt mondták, nekem erre szükségem van. Nekik miért nem volt?

Most, hogy eltelt velük egy kis idő, nagyon megokosodtam. Ők így mondták. Sőt néha, amikor szerintük valami jót csináltam, azt mondták, jól van, okos! Már azt hittem, ez az új nevem. De az új névről majd később ejtek szót.

Mindent megtanultam Anyutól, amit csak lehetett. Ám a beszéd még nem megy. Próbáltam, próbáltam, de valamiért nem olyan a hangom, mint az embereké. Sebj, Anyu azt szokta mondani, olyan beszédes szemem van. Ez már azért fejlődés. Meg azt is, hogy a megszólalásig hasonlítok a kutyamamimhoz. Igaz, ami igaz, ő sem beszélt semmit – tehát hasonlítottunk.

Még fiatal voltam és szertelen, amikor nagy baj ért. Átszaladtam az úttesten, és egy autó nagyon beleharapott az oldalamba. Akkor még Apu mindig velünk volt, és mindennap többször ölben vitt ki pisilni. Amikor visszahozott, az ágyra tett le, hogy jobban lássam őket. Aztán meggyógyultam, de az ágyról már soha nem szokom le. Budai úrifíú lettem. Már nem kergetem a farkamat, nem ugatom meg a ház előtt jövő-menő embereket, nem habzsolom az ételt. Felnőtt lettem. A nevem is lassan Szusziról Szuszkóra komolyodott, ami végül is férfiasabb, és nem illik már becézni egy nagy kutyát! Apa meg kitalálta, hogy legyek Alekszander Szuszkovics, ami elég jópofa, sőt arisztokratikus, mert az emberek szeretik a címeiket meg a rangokat.

Én nem, mert magyar vagyok. A mamim magyar vizsla, és az apám is magyar lehetett, hiszen itt születtem.

Akkoriban sokat utaztunk vidékre. Egy szép nagy házba mentünk, ahol a kert is mind az enyém volt. Volt nem messze egy nagy víz is, ami mindig folyt. Megtanultam úszni, mert nagyon fogékony vagyok az egészséges életmódra. Például mindennap sokat kocogok, labdázom és kergetőzöm a macskákkal.

Egy szép napon, amikor sétálni indultunk a faluba, nagy meglepetés ért. Összefutottam egy csinos kutyalánnyal. Már messziről nagyon ismerős volt, csak a szélcsendben nem tudtam még felismerni. Még illette is magát előttem. Ám mielőtt melegem lett volna, megéreztem, hogy ő a húgom, a Bobi. Most, gondolom, már másképp hívják, de nem tudom, mert a testvérek nem szoktak bemutatkozni egymásnak. Megnyalogattuk egymás pofáját (kutyapuszi), és egy picit játszottunk – mint régen. Örömmel láttam, hogy újra kisebb nálam, így helyreállt a rend. No, persze a vidéki élet sokat kivesz a kutyából is.

Sajnos Apát egyre ritkábban látom. Néha megjelenik, elvisz sétálni, majd elmegy. Biztosan sok a dolga. Pedig hiányzik a dörmögése, meg talán az is, hogy az ölben vigyen ki pisilni. Már azt se bánám, ha Alekszander Szuszkovicsnak szólítana, csak érzem gyakrabban a simogatását!

Furcsák az emberek.

2019. október, mese kategória,
harmadik díj

A TARTALOMBÓL

INTERJÚ

„Eljött az idő, hogy már bohém lehessenek” –

Aranyosi Péterrel beszélgettünk.....4

SZÉPPRÓZA

Zilahy Tamás: Kutyamese.....3

Pollák László: Ki a jó koma?.....6

Kerék-Bárczy Szabolcs: Embert madaráról.....9

VERS

Alus Dozentinnen.....2

Székely-Máté László, Pethő N. Gábor.....6

Németh Attila, Kajuk Gyula, Röhrig Géza, Sárközi László.....7

Dvorcsák Gábor, Ötvös Németh Edit, Somoskői Anita.....11

KÉP

Kovács Béla.....2

Jakab.....6

JUHI.....11

Skandi

„ÉLJÖTT AZ IDŐ, HOGY MÁR BOHÉM LEHESSEK”

Aranyosi Péterrel beszélgettünk

Aranyosi Péter György (Miskolc, 1972. 07. 19.), Karinthy gyűrés, a Stand Up műfajában jeleskedő „sajátságos” humorista, tanulmányait a miskolci Berzeviczy Gergely Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakközépiskolában, majd a Nyíregyházi Tanárképző Főiskolán végezte. A Dumaszínház társulatának tagja.

Tankmániás légpuska-tulajdonos, elszánt Diósgyőr szurkoló, közönség szervező, a Rádiókarabé munkatársa, poéngyáros. Hadtörténet, Csillagok háborúja szakértő, és nem utolsósorban lelkes kerécs.

Sokat gondolkodtam azon, hogyan is legyen ez az interjú. Vegyük viccesre, vagy inkább komoly, tárgyyszerű legyen? Végül úgy döntöttem, majd elvállik. Ahogy esik, úgy puffan. Nos, szerinted hogy legyen?

Ahogy esik, úgy puffan. Szerintem az úgy pont jó lesz.

Annak idején eleven, mindig nyüzsgő rosszcsontról voltál, avagy csendes, szolid gyerek?

Bekiabálós gyerek voltam, akkoriban úgy mondták, rendetlen, manapság azt mondják hiperaktív. Nem a szereplési vágy hajtott, meg sem fordult a fejemben, hogy színész, vagy humorista szeretnék lenni. Egyszerűen csak véleményem volt a dolgokról, és azt ki is nyilvánítottam.

Kereskedelmi és vendéglátóipari szakközépiskolát végeztél Miskolcon, utána Tanárképző Főiskolát Nyíregyházán. Két különböző szakma. Hasznát veszed valamiképpen annak, amit tanultál?

Igen, két évig szakácsként dolgoztam, és mind a mai napig szeretek főzni, tehát igenis jó hasznát tudom venni annak, amit annak idején tanultam. Egyébként elvégeztem a felsőfokú vendéglátóit is, ami valójában kétéves vezetőképző volt.

Két egymástól nagyon különböző városban tanultál. Miként hatottak rád azok az idők?

Én születésemtől kezdve miskolci lakos vagyok, és az is maradok. Az állandó lakhelyem még mindig miskolci, a Wekerle telepi csupán tartózkodási hely. Bor-

zasztóan büszke vagyok, hogy miskolci lehetek. Talvány nekem ítéltek a Miskolci Múzsadíjat, nagyon örültem neki. Két és fél órás színvonalas műsort adtak a Miskolci Nemzeti Színházban a tiszteletemre. Borzasztóan meghatódtam, még sírtam is. Ami pedig a két város közötti különbséget illeti, bizony egészen más habitusú emberek élnek az egyikben, mint a másikban. Nagy dumás, laza „lumpen proletárok” Miskolcon, akik munka után szívesen megittak néhány pohárral, és közben jókat trécseltek, életvidám, nyüzsgő nép az utcán, a szórakozóhelyeken. Mindenki megmondó ember, akárcsak jómagam. Én közöttük érzem igazán jól magam. Velük tudok azonosulni, magam is proletár vagyok.

Nyíregyházán viszont visszafogottak az emberek, nehezen barátkozók, nem éppen mosolygósak. Spórolósak. Spórolnak a pénzzel, a dumával, és a mosollyal is. Nem rossz emberek, alapjában véve jóindulatúak, segítőkészek, de iszonyúan zárkóztak. Nehezen barátkoznak, de ha valaki elnyeri a tetszésüket, amellet a végsőkig kitaranak, még a bajban is mellette állnak.

Két fiad van. Lazán, viccelődve neveled őket, vagy tudsz szigorú apa is lenni?

Lazán, de sajnos néha keménynek kell lenni, mert ha túl sok rossz jegyet gyűjtenek össze, akkor muszáj őket lazán, ám felettébb határozottan a jó irányba terelgetni. De más dolgokban is oda kell rájuk figyelni, mert az élet manapság könnyen becsapja a tapasztalatlan ifjakat. Minden-

fotó: Sallai Jutka

esetre kerülöm az agresszív fellépést, de azért mégiscsak pallos jogom van. Igaz, csak nagyon ritkán élek vele, mert éppen eléggé okosak ahhoz, hogy a szelidebb eszközökkel is lehet eredményt elérni.

Miért választottad a Wekerlét budapesti lakhelynek?

Tetszik nekem az a kisvárosi hangulat, ami ott található. Panelben nőttem fel, ismerem a hátrányait. A belvárosi körgangos házokról inkább ne is beszéljünk. Ott bárki bekukucskálhat az ablakon. És még az is előfordul néha, hogy az udvar két oldalán lakó barátnők a gangra kiállva, az egész ház füle hallatára pletykálnak. Te meg az egészet hallgatni vagy kénytelen a lakásodban. Na, ezt inkább ne! Sokkal jobb az a kissé falusias kisvárosi miliő.

Hogyan lettél humorista?

Én rádiókarabé rajongó voltam, és főiskolás koromban odakerültem gyakorlatra. Aztán egész egyszerűen ott ragadtam. Alsegédszerkesztőhelyettes lett a beosztásom. Úgy is mondhatjuk, hogy R-egyes munkatárs voltam, azaz, ereggy

ide, ereggy oda. Később a Fábrynak lettem az asszisztense, akinek azóta is haverja és nagy tisztelője vagyok. Amikor indult a DumaSzínház, rávettek, hogy lépjek fel, pedig én nem akartam, elégedett voltam azzal, hogy poénokat gyártottam. Sose tanultam a színész mesterséget. Ráadásul még a lámpaláz is nagy mumusom. Szóval, összeraktam egy műsort, el is fogadták, de az utolsó pillanatban megdöntöttem magamat, mondtam, hogy én erre képtelen vagyok. Ők meg azt, hogy de, igenis képes vagyok. De nem! De, de! Nem! De! És felrágattak a színpadra. Az első tíz, tizenöt fellépésre nem is emlékszem, úgy ment le, hogy azt sem tudtam, hol vagyok. De valószínűleg eléggé jól sikerült, mert azóta is hívnak fellépni.

A november 6-i Télelőti Duma-partyn az Ellátóházban láttalak legutóbb, ott nem látszottál lámpalázasanak, éppen ellenkezőleg, nagyon is lazának tűntél, és ami nekem felettébb tetszett, hogy mindent beleadtál.

Általában úgy szoktam. Tudod, a fellépés hasonlít kicsit a csajozáshoz. Nem érdemes ímmel-ámmal csinálni. Az a legfontosabb, hogy keresni kell a kontaktust. A lánnyal, akivel szeretnél megismerkedni és a közönséggel, akiket szeretnél megnevetetni. A közönség mindig más, mindig úgy kell hozzá állni, hogy az az első alkalom. Próbálok megtalálni azt a hangot, azt az élményt, ami összehozhat bennünket. És figyelem a reakciókat, mire miként reagálnak, és abba az irányba viszem a műsort, amerre az emberek szívesen velem jönnek, és amitől valószínűleg jól mulatnak, kacagnak.

Hogyan építed fel a műsoraidat?

Mindig kell valami, amitől megindul az agyam, valamit olvasok, valamit látok, avagy hallok, és azt szépen kicifrázom. A legjobb, ha egy olyan viccet mesél valaki, amit kibővítve egy egészen jó jelenetet lehet kreálni. De még jobb, ha egy igaz történetet, megtörtént esetet hallok, amiből aztán lehet valami igazán jót alkotni. És még ott van a család. Na, abból lehet ám sok nagyszerű dolgot összehozni, tekintettel arra, hogy imádom hallgatni, amit mások mondanak, én csak ülök, és merítek abból, amit ők mesélnek. Ami velünk történt meg. Persze ehhez az is szükséges, hogy megfelelő formára tudjam szerkeszteni. Meg az is, hogy ha nincs a dologban

megfelelő csattanó, azaz végpoén, akkor azt nekem kell kitalálni.

Úgy tudom, szeretsz kertészkedni.

Igen. Tudod, van telkem Délegyházán, amin van négy barackfa. Vagyis én valójában nem hétszilvafás nemes vagyok, hanem négy barackfás nemes. És a barackból rendszerint lekvár készül, mert én a pálinkát nem szeretem. Nem is tudom, hogyan kell főzni. Meggyborral már kacérokodtam, gondolatban legalább is, de sajnos sem tapasztalatom, sem pincém

nincs, márpedig a bor készítéséhez mindkettő szükséges. Nekem éppen elég az, hogy kapirgálok a telken, és jól kifárasztom magam. Mások fitness klubba járnak, én inkább a telekre. Végülis, nincs is olyan nagyon messze. Ráadásul valami duplán hasznos dolgot csinálok. A jó levegőn mozgok, és még terem is ez, az. Néha még büszke is vagyok, ha valami különösen szép dolgot sikerül összehozni.

Tizenhétben megkaptad a Karinthy Gyűrűt. Nyilván nagyon örültél neki. Változott valami az életedben azóta? Más ember lettél?

Más ember nem lettem. De az életem persze változott, hiszen azóta sokkal több helyre hívnak fellépni. Nagyon sokszor jó-tékonysági előadásra, amit illik elvállalni. Meg aztán a műsor után általában van a „humorista simogató”, együtt fotózkodás, satöbbi. De hát ez a hírnév velejárója. És tekintettel arra, hogy én mindig mindent beleadok, mindig mindent teljes erőből, szívvel-lélekkel csinálok, el is fáradok.

Viszont meg is van az eredménye, ugye?

Igen. Mindenesetre tizenhat évi kemény munka után végre eljutottam odáig, hogy végre már bohém lehessenek. És már ott tartok, hogy akár le is mondhatok fellépést, ha éppen pihenni szeretnék.

Egy kötelező kérdést hadd tegyek fel. Milyen terveid vannak a közeljövőre?

Elsősorban élményeket akarok gyűjteni. Kevesebb fellépés, kevesebb utazgatás, kevesebb stressz, helyette inkább szép élmények. Aztán jövőre önálló esteket fogok adni, aminek Mesteremberek lesz a címe, az anyag már megvan hozzá, csak meg kell még szerkeszteni. Körülbelül

másfél órás lesz. És viszek magammal egy fiatal, kezdő humoristát, aki majd negyedórás műsorral lép fel. Így meglesz a megfelelő hosszúságú előadás.

A Dumaszínházban gondolom, jól érzed magad.

Alapjában véve igen, persze, mint minden munkahelyen, ott is vannak emberek, akik szimpatikusak, vagy még barátok is. És akadnak kevésbé kedveltek is. Nincs mit tenni, ilyen az élet. Szerencsére túl nagy összezördülések azért nincsenek.

Kedves Péter, hálásan köszönöm a beszélgetést.

Pollák László

Jakab munkája

MEDVEJÁRÁS

Szertefuthat széles ól,
róka koma megszagol.
Merre jár a bűvölet?
Kakas csípett, tyúk szegett.
Mackó szalad kert alatt,
úszni tanult, nem maradt,
áthágott a vén Dunán,
parton alszik délután.
Felriadó friss vadon.
Agár lohol északon.
Sakál bújik nád alatt,
csendesül egy pillanat,
felbődülhet pár barom,
vadász figyel házadon.

Kakas csípett, szalma vár,
eltörött egy fűzfaszál.
Morzsolódó öreg este
percek múlását kereste,
Tisza mentén hat akol
ébred alszik valahol.

Székely-Máté László

BABA

In memoriam N. A. É.

Baba,
a fiad voltam,
s vagyok,
'82 ide vagy oda,
tudom, hazavágtam
az álmaimat;
és azokat is, amiket tán
rólam dédelgettél,
de hogyan lehetett volna
ép ésszel átvészelni
a nélküled végigvergődött éveket?

Baba,
a világra hoztál,
hogy továbbvigyem
ezt a kis lángot –
a tollforgatásba menekvést
megpróbáltam, Istenemre,
és szépen belebuktam;
minden áldott nap piszkálom a tüzet,
már csak az emlékedért,
mert nem is kérnél mást,
így sejtem.

Baba,
éjjel kettő huszonkettő,
félek elaludni,
rémálmok marnak maradandó
sebeket lelkekre,
hegesedett jópár,
de mit bánom én;
szeretlek, érezheted,
felkeltem, botorkálok a szobában,
portréd előtt lépésenként megállva,
örök hálával barátomnak, aki ecsetet ragadott.

Baba,
bocsáss meg a hadarásért,
össze-vissza sorokat
maszatozok a papírra
bölcsségek híján,
hacsak nincs ebben a káoszban
valamiféle logikai láncolat,
akkor egyre közeledünk egymáshoz;
ezek a sorok talán
az utolsó lobbanásai a lángnak,
miközben viaskodom a széllel,
két tenyeremmel közrefogva.

Pethő N. Gábor

ZOLI

*eltört a rizling
barta jucit várod
klassz ez a kabát
mint címke a szilánkot
egybetart*

*zizeg egy neon
szárazvillámlik
a szállóról
kitettek szerdáig
csak éjjel ne essen*

*jó helyt ütsz tanyát
itt a nagy alkalom
JÉZUS TÉGED KERES
virít egy tűzfalon
csak éjjel ne essen*

*vörhenyes por száll
rozsdás a hinta
a padot sárga
sírpenész borítja
ne búsulj zoli*

*márciustól
másképp süt a nap
szirmok nyílnak
s hozzá madarak
ne búsulj zoli*

*kitörnek majd
a földből a lilák
a kökörtcsin
meg a harangvirág
vigyáz valaki ránk
jön a tavasz
ne mondd hogy mindegy
mer' orrba pöccintlek
juci is meglásd mintegy orvul
a melegtől majd meggyógyul.*

Röhrig Géza

Megjelent a szerző *angyalvakond* című kötetében.
A kötet megvásárolható szerkesztőségünkben
és terjesztőinknél!

REGGEL

*Reggel kávé, mosdóvíz,
ronggyal bekötözött ujj.
Ez volt a gyermekkorom.
Most borostás, kócos hajú
férfiként állok a világ tengelyében,
mint őszi falevél. Forgat a szél!
Közönyösen cipő tapos el,
s az öröklét felé igyekszik.*

Németh Attila

SÁRKÖZI LÁSZLÓ SZONETTJEI

Reflexiók szonett ciklus PROLOGUS

*...egy s mástól, jó hagyományt követve,
undorral hányunk egymástól hazámban,
hol a cigány tán csak megkövezve*

*jó s a szép jövő munkást tart karámban.
Zsidókat gyűlölünk, míg lenézzük
a hajléktalant – Marx-ot idézzük
és megvetünk minden prostituáltat*

*használat közben is. Bár kinézzük
a szegényt, irigyeljük a gazdagot,
nagyszüleinkkel nyeletünk maszlagot:
vállát verve nyugdíját filézzük...*

*A sors elfeledtetni ügyetlen
e konok komédiát, hogy magyarok
között kellett embernek születnem.*

FÉLÁLOMBAN

*Másvilág? Vagy csak más világ?
Itt formálódik e roppant őszi ködben.
Mögöttem szarvas toppant;
gyermekként elbújnék köldöködben,
de te nem vagy már sehol,
pedig érted jöttem el ide... Teérted!
Te voltál, ki e verset tőlem kérted,
és most cserbenhagytál szívtelen.
Körülnézek hirtelen, olyan hihetetlen:
előbb még ágyamban voltam,
most elmaradt mögöttem,
bár valahol ott van, bevetetlen.
Körülbámulok újra meg újra,
hallgatózom... talán egy száraz ág
mi roppant... és bús cseppje
csobbant a nyirkos ősznek.
Hömpölyög a pára és közben
a hulló levelek keringőznek.*

Kajuk Gyula

Megjelent a szerző *Lélek és test c.* kötetében!

Pollák László:

KI A JÓ KOMA?

Ravaszdí Róka Rudi bánatosan kóborolt az erdőben. Jó oka volt a búslakodásra, mert korgott a gyomra, három napja nem evett semmit. Egyetlen elejthető sem került az útjába, így hát vadászat nulla, következőképpen zsákmány nuku. Az elmúlt éjszaka már annyira éhes volt, hogy bemezéskedett a faluba, hátha sikerül betörnie valamelyik tyúkólba. Csakhogy pechje volt, a kutyák valahogy kiszimatolták őt, és alaposan megkergették. Alig tudta az irháját megmenteni.

Kujtorgott tehát az erdőben, azok alatt a fák alatt szimatolt, melyeken madarak laktak. Abban reménykedett, hogy talán kiesett a fészekből egy ügyetlen fióka, vagy kirugdaltak a szülők itt-ott ki nem kelt tojásokat. Nagy bánatára ez sem jött be. Egyszer csak azt vette észre, hogy kedves komájának, Rettenthetetlen Róka Rafaelnek a házához keveredett.

– Nagyszerű, ha már itt vagyok, meglátogatom az én drága cimborámat, hátha akad nála némi maradék ennivaló! Az sem baj, ha félig lerágott csont, csak legyen már végre valami a számban! – rikantotta örömeiben.

A bejárat előtt vakkantott néhányat, de semmi válasz. Megint vakkantott párat, ezúttal jóval hangosabban. Erre halk nyöszörgést vélt hallani.

– Hé, Rafael barátom, én vagyok itt, a te Rudi komád. Bemehetek?

Nyögés hallatszott az odúból, amit ő meghívásnak értelmezett, és bement. Döbbenet látta, komája nyakig betakarózva, elanyátlanodva fekszik az ágyban.

– Hát veled meg mi van? Beteg vagy? – kérdezte Ravaszdí Róka Rudi kíváncsian.

– Beteg bizony, de még mennyire beteg. Könnyen lehet, hogy bele is halok – nyögte a házigazda fájdalmas fintorral az arcán.

– Mi a bajod? Mid fáj?

– A farkam, de rettenetesen ám.

– A farkad?! Az nekem még sohasem fájt – nevetett Rudi.

– Eddig még nekem sem, de most nagyon.

– Voltál orvosnál?

– Ugyan, hogy lettem volna? Nem tudok én most járni! A feleségem elhozta az orvost, aki alaposan megvizsgált, gyógyszer adott, honoráriumként elvitte azt a szép, kövér kacsát, amit legutóbb

fogtam, aztán lelépett. A feleségem is elment vadászni. Most kettőnk helyett kell dolgoznia egyedül. Még az a szerencse, hogy ügyes, szerencsés vadász.

– Nekem nem megy jól mostanában, három napja semmit sem szereztem – sóhajtott Rudi.

– Mert rossz helyeken próbálkozol. Eredj a Nagyfü tiszásra a Csöncsöngyűrű patak mellett, ott rengeteg a nyúl. Csak úgy nyüzsögnek, mint kivert kutyákban a bolhák.

Ravaszdí Róka Rudi megköszönte a jó tanácsot, indult is nyomban. Már mesziről látta, töbttucatnyi tapsifüles ugrabugrál ott vidáman, önfeledten. Leku-shadt. Kúszni kezdett. Szép óvatosan. Már egészen közel jutott. Hevesen vert a szíve. Úgy gondolta, a nyulak nem vették észre. Már azon törte a fejét, hogy lehetne gyors egymásutánban kettőt is elkapni. És akkor valami féltre lépett.

Mint valami szöcske, úgy ugrott vilámgyorsan félre, de a csapda mégis elkapta a farkát.

– Minden állatok minden szentjei, most segítetek! – üvöltötte kínjában. Ám a szentek rá sem hederítettek. Annál inkább a nyuszik. Körülugrálták, kinevették, kicsúfolták. Dühösen mordult rájuk, ám azok annál inkább kacagtak rajta. Aztán hirtelen szétszéledtek, elszelleltek. Málnaevő Micisapkás Maci közeledett.

– Hát te mit mókázol itt, Ravaszdí?

Jaj, dehogyan mókázom, épp ellenkezőleg, szörnyű nagy bajban vagyok, láthatod, hogy csapdába estem – jajongott Rudi.

– Ma már te vagy a második. Az a nagypofájú, hetvenkedő Rettenthetetlen komád éppen így járt, mint te. Én szabadtítottam ki. Elharaptam a farkát a tövével.

– Légyszi, légyszi, szabadíts ki engemet is!

– Rendben. De a farkad az enyém.

– Jaj, ne! Jaj, ne már! Harapd el a tövével, elszaladok vele az állatkórházba, ott majd szépen visszavarrják.

– Szó sem lehet róla! Valamit valamiért. Én kiszabadítalak, és te a farkaddal fizetsz érte.

Ravaszdí Róka Rudi sokáig hezitált. Vesztül törte a kobakját, mit is lehetne tenni. Talán jön valaki más, valami jótét lélek, aki ki tudja nyitni ezt az átkozott csapdát. De ha senki sem jön? Ha, akik ezt a gyilkos szerkezetet felállították, előbb érnek ide? Akkor neki vége. De fark nélkül élni szörnyű nagy szégyen ám. Nos, végül arra jutott, sokkal jobb fark nélkül élni, mint farkkal együtt meghalni.

Itt a vége, fussatok el véle, de óvatosan ám, el ne hagyjátok a farkatokat!

2019. október, mese kategória,
második díj

KÖZVETLENÜL SEGÍTHETEK

Mobiltelefon

Összetörtem a telefonomat, szükségem lenne egy két SIM kártyás készülékre.

Ormódi József
06 70 244 7210

CD, DVD lejátszó

Hordozható CD, DVD-lejátszót szeretnék.

ifj. Szakács János
06 20 417 0100, 06 30 200 5183

Fogás, Műbőr kanapé

Szerkesztőségünkbe keresünk két álló fogast és bőr/műbőr kétszemélyes kanapét.

Fedél Nélkül Szerk.
Kepe Róbert
0620 468 2617

KÖSZÖNET

Kossuth László felajánlása alapján Nagy Attilánénak elszállítottam egy Hajdú mosógépet. Nagyon örült neki Erzsébet néni, mert igen nagy segítség ez számára. Köszönjük a felajánlást!
Kellemes ünnepeket kívánok mindenkinek!

Szakács Janó

Kerék-Bárczy Szabolcs:

ÉMBERT MADARÁRÓL

Egyenes tartású, büszkén járó, izmos férfi lépked át az úttesten. Közelebb lehet a hetvenhez, mint a hatvanhoz, de hosszú, fehér szakáll nem öregíti, inkább tekintélyt kölcsönöz alakjának. Sehogy sem illik ebbe a falusi környezetbe. Híres festőművész, esetleg filmsztár lehetne, vagy festőművészt játszó színész egy olasz neorealista filmben. Lelassítom a kocsi, majd megállok mellette, utána nézek, és látom, hogy egy csapat libához igyekszik. Széttárja a karját, a szárnyasok köré segrelenek, beszél hozzájuk, amazok lelkesen visszagágognak, szemmel láthatóan értik egymás nyelvét. A visszapillantó tükrökben látom, hogy mögöttem átkelnek az úton együtt, majd az árokparton megállnak. A libák legelésznek, gazdájuk kedélyesen sétálgat mellettük, óvja, figyeli a fehér sereget. Lehetnek így vagy húszan. Ámulva bámulok, kiszállok a járgányból; meg kell ismernem ezt a furcsa kompániát!

No, mint megtudom, Pista nem színes, se nem piktor, hanem egy nyugdíjas egykori MÁV-alkalmazott. Tanult ember. Egyedül él a sarki nagy házban, amit eltakarnak a lombok. Fák, bokrok mindenhol, ám a kissé gazos kert inkább tűnik vadregényesnek, afféle ősi földnek, amit nem kell rendezni, mert úgy jó, ahogy a természet a maga törvényei szerint elrendezte. Meg amúgy sincs aszszony a háznál, özvegyként él az ember, a két gyerek és az unokák a megye távolabbi részein laknak.

– Hogy jött a libatartás, Pista bátyám? – kérdem, s megsejtem, hogy egy jópofa különccel állok szemben.

– Amikor meghalt az asszony, nagyon egyedül voltam, a gyerekek is csak ritkán jönnek, kellett a társaság. Disznóra nem vágytam, van abból éppen elég. A tehén

nagy és lomha állat, a tyúkok kicsik és buták, a kacsák meg hápognak. Kutyám már volt pár, mindet elsirattam, nem kell több szomorúság nekem. Rájöttem, hogy a liba a legjobb állat. Harcosak, jó házőrzők, és még finomak is. Meg okosak, bár makacsok.

– Látom, hogy elfogadják, sőt szeretik magát!

– Ragaszkodnak hozzám, inkább úgy mondanám. Látja ott azt a gúnárt? Na, ha ő úgy akarja, akkor engedelmességek nekem. Mert a liba előtt csak a gúnárnak van tekintélye. De az néha úgy csinál, mintha nem nézne ide, és hagyja, hogy úgy érezzem egy kicsit, hogy én vagyok a főnök. Összebeszél a libáival, hogy most a Pistának engedelmességetek, hadd örüljön a vén bolond. De azért nem ereszti túl hosszúra a pórázt a nyakamon a vén kujon.

Pista kacag, én meg vele nevetek.

– De a legjobb, hogy védik a portát. A Tibi postásról a minap majdnem lehúzták a gatyát, jobban fél az a libáktól, mint a kutyáktól. És ide már nem jön a díjbeszedő! Nincs is áram nálam. Mert négy

éve kétszer is túlszámláztak, aztán amikor reklamáltam, rám küldték a rendőrt. Igaz, a végén elismerték, hogy nekem volt igazam, de hónapokba telt a pereskedés, engem meg szétvetett az ideg. Na, akkor elhatároztam, hogy ezek tőlem soha többet egy fillért nem kapnak. Inkább kiköttem az áramot. És ha levágok egy libát, megeszem, mielőtt megromlana. Látja, nem eladásra szánom őket, hanem magamnak. Vénsegemre nem függök senkitől és semmitől!

Hatalmas gágogás szakítja félbe a vidám, büszke ember mondókáját.

– Na, békén hagyom, menjen csak, reklamálják a barátai. – De ő csak nevet.

– Csak zavarja őket, hogy nem rájuk figyelek. Leginkább a gúnárt. Azért nem barátok, mert a barátait nem eszi meg az ember, igaz?

Libás Pistát hátra hagyom, tudom, hogy úgyis fogok még vele beszélgetni. Azzal a jó érzéssel hajtok hazafelé, hogy talákoztam valami ritka lényvel: egy szabad emberrel.

MOST DUPLÁN TÁMOGATHATOD MUNKÁNKAT a Magyar Telekom hello holnap! applikációjával!

Ha megveszed a Fedél Nélkül utcalapot egy utcai terjesztőtől, és beolvasod az aktuális QR-kódot a **hello holnap!** applikációval, 1 hello holnap! pontot kapsz!

A gyűjtött pontok felajánlásával az appban szereplő szervezetek, így a Menhely Alapítvány hajléktalan embereket segítő munkáját is támogathatod!

Támogatásod nagyon köszönjük!

Az utcalap kéthetente új számmal jelenik meg. A lapért adott összeg adomány, mely teljes egészében a hajléktalan terjesztőé. Egy kód egy mobilon korlátozott számú beolvasást tesz lehetővé, de ha elolvastad a lapot, TOVÁBBADHATOD a kóddal együtt barátainak!
Az akció 2019. december 31-ig tart.

KÖZÉLET ISKOLÁJA

A tudás erőt ad!

Tanulj velünk arról,
hogyan állj ki az érdekeidért
és tegyél egy
igazságosabb társadaloméért!

Ingyenes képzések,
filmklubok, események.
www.kozeletiskolaja.hu

FEDÉL NÉLKÜL – HAJLÉKTALANOK LAPJA

alapította: UNGI TIBOR

(a lapot hajléktalan emberek írják és terjesztik)

kiadó: **Menhely Alapítvány**

honlap: www.fedelnelkul.hu

facebook: www.facebook.com/FedelNelkul

a **Menhely Alapítvány számlaszáma:**

13700016-01950018

adószáma:

19013213-1-42

a **Fedél Nélkül számlaszáma:**

13700016-01950032

HU ISSN 1416-8855

Szerkesztőség:

1073 Budapest, Kürt u. 4.

levélcím: 1410 Budapest 7, Pf.: 216

telefon, fax: 322-3423

e-mail: fedelnelkul@fedelnelkul.hu

alapítványi koordinátor (felelős szerkesztő):

Kepe Róbert

telefon: 322-3423 vagy 20/468-2617

e-mail: kepe@fedelnelkul.hu

címlap-tervezés: Sallai Jutka

pályázati munkákat lektorálta:

Zászkaliczky Anna Eszter

hirdetésfelvétel:

levélcím: 1410 Budapest 7, Pf.: 216

telefon, fax: 322-3423; 20/468-2617

e-mail: fedelnelkul@fedelnelkul.hu

a **lap formátuma:** A/4,

borító: színes

belső oldalak: kétszínnyomással

terjedelme: 12 oldal

lapterjesztés:

kizárólag sorszámozott, fényképes, laminált

terjesztői igazolvánnyal terjeszthető.

A terjesztői igazolvány mérete: A/6,

színe: kék vagy piros.

Terjesztőink a lapot 45 forintért vásárolják meg.

Az olvasó által a lapért adott összeg adomány, amely a terjesztőé.

Eladási ár így nincs meghatározva.

nyitvatartásunk:

Lapvásárlás, terjesztői igazolvány kiadása, új terjesztő jelentkezése minden munkanapon:

hétfőtől péntekig: 9-12-ig

ÜGYELETESEINK VÁRJÁK ÉSZREVÉTELEIT!

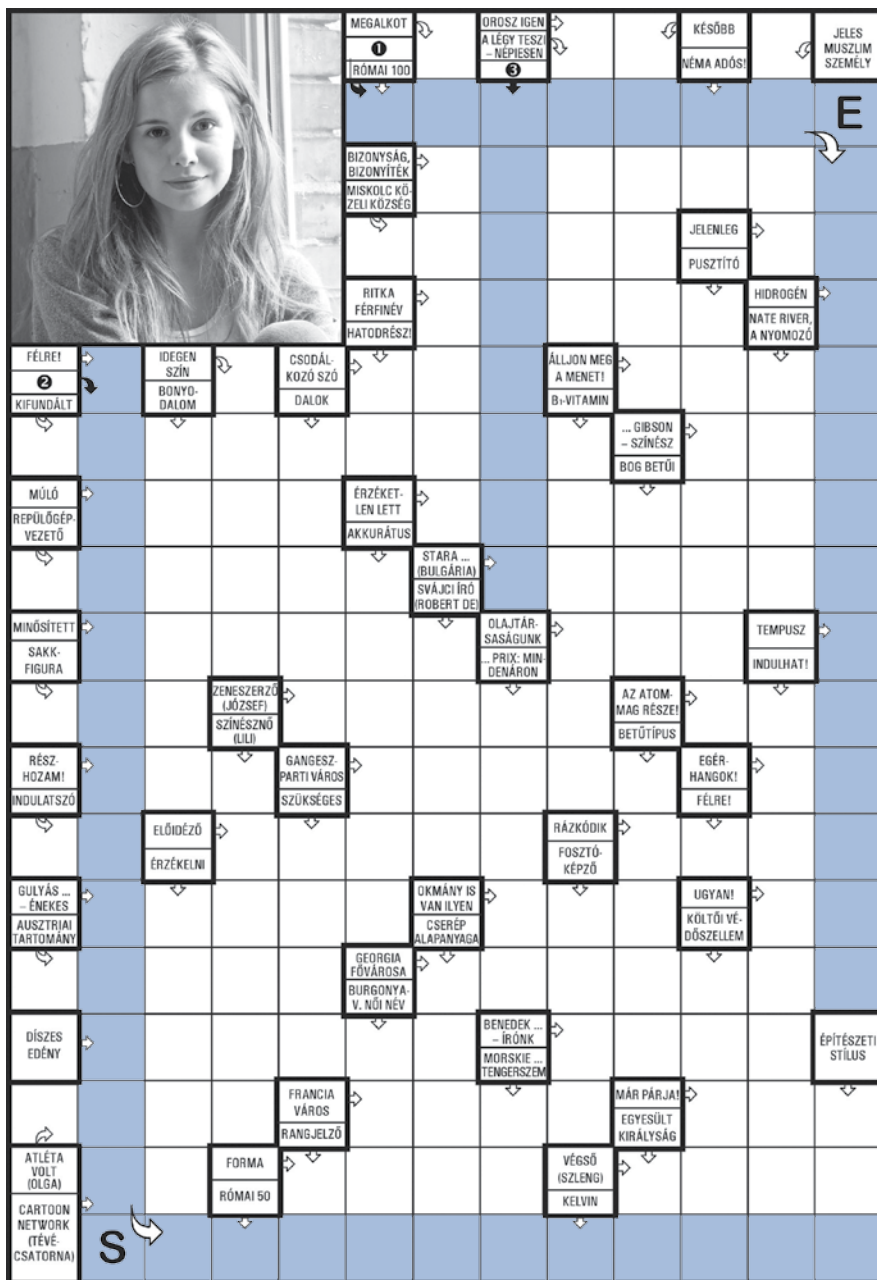
Tel.: 322-3423

Szenográdi Réka: 06 20 277 5030

Kepe Róbert: 06 20 468 2617

A kiadó a lap bármely részének másolásával, terjesztésével, a benne megjelent adatok elektronikus tárolásával és feldolgozásával kapcsolatos minden jogot fenntart.

CECELIA AHERN GONDOLATA

A rejtvény fősoraiban
Cecilia Ahern (1981-)
ír novellista gondolatát olvashatja.

beküldési határidő: január 13.

A helyes megfejtést beküldők
az Írók Boltja könyvajándékait
nyerhetik el.

postacímünk:

1410 Bp.7, Pf.: 216 – skandi

rejtvénytérjesztő: **Jobbágy Tibor**

a 661. lapszámunkban
megjelent rejtvény helyes megfejtése
Mark Twain mondása volt:

„Add meg minden napnak az esélyt, (1),
hogy életed legszebb napja (2)
legyen. (3)”

A Lira Könyv Zrt. könyvajándékait
Demeter Máté
kistarcsai olvasónk nyerte.

Nyereményét csomagban küldjük el.
ÉZÜTON IS GRATULÁLUNK!

JUHI munkája

2019. október, második díj

VÉGLEGES

*A nagy szerelem a tinta
mit az ember ír a papírra
de olykor a toll kiszalad
teleszántja az asztalt
aztán a tartója lehull
a szőnyegre kiborul
nem itatja fel onnan semmi
amit nem lehet elfeledni
pecsétel szívekbe mártva,
sorsát benne meglátja
élheti másképp az életet
de nem múlik ami végleges*

Somoskői Anita

TÚLÉLŐ KÉTSÉGEK KÖZT

*mint vendég aranyporos utcabálban
ringatva karon fülíg ér szád biztonság
van és szerencse egyben az országút
kanyarogva vinne el messze míg fűgák
szólnak fejünkben s nyirkos tenyerünkben
a dallam – Bach és Beethoven – hangjaik
a törülköző az izzadságunk mentesítendő
meg még egy könyvtárba is bemegyünk
majd mert rejtélyes űrkiállítás lesz ahol
felhangzik az Androméda-űr-kiáltás
mindez töltőtollal a kézben a költőfegyver
vonatra vonal s betűre betű téve léssen
s egy gyűjtemény amibe zárva szavaink
a nyárra andalgón napfény-festék az arcodon
s körbe a színek én tőled te tőlem leszel
állatira részeg... nem kell más fajta-féle
nyugdíj és máris ringat az élet mint egy
körhintával jól telerakott vurstli vagy bazár...
jaj ezt mind leírtam ide s Te nem vagy itt –
hogyan fogok én most már aludni így...*

Dvorcsák Gábor

CSILLAGCSOKOR

*hiányzol
pedig mellettem fekszel
körém fonod az éjszakát
átszellemül az idő
nyomod a nyomomban jár
pillanat csak az elmúlás
szerencsésnek ez adatik
eszembe jut olykor
mert telik a perc
rohamosan falja a
napot a hold árnyéka
mi vár a másik oldalon
kutatom mohón az űrt
talán van ott néhány plusz óra
amit most szednek sebesen
a csillagok színes csokorba*

Ötvös Németh Edit

Mindenkinek legyen otthona!

www.menhely.hu

2020

Január

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Február

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	

Március

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Április

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Május

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Június

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Július

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Augusztus

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Szeptember

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Október

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

November

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

December

Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Illusztráció: Juhász Ibolya (JUHI)